

ὡς τότε πολλές φορές κ' εἶχε καταλάσει.
Ὁ νοκοκόνης ποὺ σπιτοῦ ἔτυχε νὰ λείπει καὶ βγήκε στοὺς κατώφλι ἢ οικοδόσονται γιὰ νὰ τοὺς ὑποδεχθῆ.

— Ἐ, κἀκὸ βλάμησα! τῆς φώναξε ὁ Κολοκοτρόνης. Ἄλλες φορές ἐρχόμαστε ὅπως ἔγραφε σὲ τοῦτο τὸ κόνια καὶ τώρα ἐρχόμαστε γιὰ νὰ μᾶς κρῆψῃς!...

— Ἔτσι θέλει τώρα ὁ Θεός! ἀπάντησε μὲ σταθερὴ φωνὴ ἡ ἀτρομήτη Ἑλληνίδα. Ἀφίω πάλι πῶς τὸ ἔχει τί δὴ γίνῃ! Καλῶς ἤθελες ὅμως καὶ μὴ συλλογέσῃς τίποτε. Τὸ σπῆτι μᾶς εἶνε δικό σου καὶ σὲ χαρὰ καὶ σὲ πῆρα. Κάπιασε μέσα!...

Καί, λέγοντας αὐτὰ, ἡ φιλόξενη οικοδόσονται προχώρησε γιὰ νὰ συγχύσει τὸ χαμηλὸ ἀμεντέρι καὶ νὰ βάλῃ γύρω πρὸς τὸ μέρος τοῦ τοῦχου προσκέφαλα, ὅπως συνήθιζον καὶ σήμερα σὲ πολλὰ μέρη.

Ὁ Γέρος τὴν ἀκολούθησε καὶ κῆθησε στὴ θέσι του δόλοτα ξενειαστός, σὺν παλιῶς φίλος τοῦ σπιτοῦ, περιμένοντας τὸν ἐρχομὸ τοῦ νοικοζῆ.

Σὲ λίγο φάνηκε κ' αὐτὸς κ' ἀφοῦ χαρέτησε τὸν Θεοδώρη, βγήκε ἔξω βιαστικά, λέγοντας:

— Καλῶς τὸ Θεοδώρη! Πῶ νὰ πῶ νὰ μᾶσιν κρῆσι, νὰ εἰτοιμάσιν τὸ φαί κ' ἔρτασα...

— Κάμει τὴ δουλειά σου, ἀνοζήθηκε ὁ Γέρος, κ' ἄναρε ἀνιότοπος τὸ τσιμποῦνι του.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ἐδῶ, ὅτι ὁ Κολοκοτρόνης ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ κἀπῆξε ὑπερβολικά. Ὅταν ὅμως ἀργότερα βροθήκε σ' ἓνα περιπτώσι πλοῦ, ἐπειδὴ δὲν εἶχαν κατὶν ἀναγκάστηκε νὰ ἀπῆσι τὸ τσιμποῦνι του καὶ νὰ φτιάσῃ ἓνα παγγίρο μὲ τὰ ὑπολείμματα τοῦ κατινοῦ ποὺ ἦσαν μέσα σ' αὐτό.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ παγγίρο αὐτὸ ἦταν περόφατο καὶ δύσσομο, πράγμα ποὺ ἔταξε τὸν Κολοκοτρόνη νὰ τὸ πετάξῃ στὴ θάλασσα, μαζὶ μὲ τὰ κομμάτια τοῦ τσιμποῦνιού του, φωνάζοντας:

— Ὅσοι ἀνθρώποις ποὺ θέλει νὰ λευτερώσῃ καὶ τὸν τόπο του!... Σχώρεσέ με, Θεέ μου, σχώρεσέ με!...

Λίγο μετὰ τὴν ἔξοδο τοῦ νοικοζῆ ἀπ' τὸ σπίτι ποῦχε κονέφει ὁ Κολοκοτρόνης, μῆτε μὲσα ὁ πιστός τοῦ Γέρου, Γιάννος, ὁ ὁποῖος τοῦ φηθῆρσε τραμαγμένος σ' αὐτὴ πὺς εἶχε ἀκούσει τὸ ἀνδρογύνο νὰ φιλονικιῇ καὶ τὴ γυναῖκα νὰ λῆε στὸν ἄνδρα:

— Ἀπὸτο σκαλί, τί βάλθηκες νὰ κῆνης; Ὅτ' φασματώσῃς τὸ βλάμη τῆς φαμίλιας μας, βλάμη ἀπ' τὸν καιρὸ τὸν παπούδιον μᾶς ἀκάμει;

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔφρασαν νὰ δεῖξιν στὸν Κολοκοτρόνη τὴ συνέβαινα. Σηκώθηκε λοιπὸν τὸν Γιάννο νὰ κῆνη τὸν ἀδιάφορο κ' ὁ ἴδιος εἰτοιμάσε ἀτάχαρο τὸ πιστόλι του γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποίησῃ σ' ἐνδεχομένη περίστασι.

Τὴ συνέχεια τῆς τόσο περιέργης ὄσο καὶ δραματικῆς αὐτῆς ἱστορίας, ποὺ εἶνε ἀγνωστὴ στοὺς περισσότερους, θὰ τὴ διηγηθῆμε στὸ ἐρχόμενο φύλλο.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΚΑΙ Η ΣΑΠΟΥΝΑΔΑ

Εἶνε γνωστὴ ἡ κατευναστικὴ ἐνέργεια τοῦ λαδιοῦ πάνω στὰ κῆματα. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ παρακίνησε τελευταίως τοὺς ναυτὲς ἐνὸς Ὀλλανδικοῦ ἱστοφόρου νὰ ἐπιχειρήσων μὴ ἀνάλογη δοκιμή, ἢ ὅποια ἐπέτυχε πληρῶστα.

Τὸ ἐν λόγω ἱστοφόρο, ἐνὸς ταξιδεύον μὲ φορτίο σαπουνιού, κατέληθη ἔξωρα ἀπὸ φοβερὴν τρομακία.

Τότε οἱ ναυτὲς ἀποφάσισαν νὰ διαλύσων μεγάλη ποσότητα σαπουνιού καὶ νὰ ριξὸν τὴ σαπουνάδα στὴ θάλασσα. Ἐλπίσαν ἔτσι διὲν ἡ τρομακία θὰ ἐκόπασε γύρω στὸ πλοῖο τους, χάρις στὴν ποσότητα τοῦ λαδιοῦ ποὺ περιέχει τὸ σαποῦνι.

Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ πειραματισμοῦ αὐτοῦ ἐπῆλθε ἀμέσως. Ἡ θάλασσα γαλήνεψε γύρω στὸ πλοῖο τους κ' ἔτσι ἐσώθησαν ἀπὸ βέβαιο θάνατο, γιατί ἐντονωματῆν ἐκόπασε καὶ ἡ καταιγίς.

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

**ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ
Η ΚΟΡΗ ΜΟΥ**

Ἦ, πῶς καθόμαστ' ἄλλοτε φιλὰ,
πάντο σὲ βονναλάκια μαγειμένη
ποὺ τρέμει ὁ βῆτος, τὸ νερό κινὰ
κ' εἶνε τὰ σπῆτι στὰ δέντρα κρημμένα!

Ἦμιον τριάντα, δέκα αὐτὴ χρονῶν
κ' ἦμιον γιὰ κείνην ὅλη τῆς ἡ χτίσι.

Ἦ, πῶς ἀνθίζει ἡ γλῆ τῶν βουνῶν
στὸν ἴσκιω φηλοῦ δέντρον σὺν ἀνθίσῃ!

Ἦταν ἐκεῖνη ἡ μοῖρα μου ἡ καλὴ,
τὸ μόνο μου παγγίδι, οἱ οὐρανοί μου,
κ' ἔταν ἐμπαιτιά μου ὁ ἄκουα νὰ μιλῆ,
Ἐθεέ μου ὁ ἔκραζε ὅλη περὶ ἡ ψυχὴ μου.

Ἦτανε βασιλιὰ ἔλεγεσ ἀγγύλι
ἐταν ἀπὸ τὸ χέρι μὲ κρατούσε,

λοιδουδία ἤθελε δλο νὰ μαζῶνη
κ' δλο φτωχοῦς στὸ δρόμο τῆς Ἱητούσε.

Σὺν ἐλοῖσις, θάρσεις ἀμαρτάνει
κ' ἐαυρόθονταν κανεῖς νὰ μὴν τὴ δι-
Ἦ, τὸ μοζάκι, τ' ἄμορφο φουστῆν
θημάστε ποῦχε τ' ἄμορφο παιδί;

Γύρω στὸ τραπέζακι μου τὸ βράδι
ἐτοιμανοῦσε κ' δλο φληαροῦσε
στὸ φωτεινὸ τὸ ἔζαμι, στὸ σκοτάδι,
σὺν πεταλοῦδα νύχτας ἐπετούσε.

Ἄγγελοσ ἐκαθρέφτιζε ἡ μορφὴ τῆς
κ' εἶχε τὸ ἐκαλημέρα τῆς μαγεῖα.
Πέροναν ἀπ' τὸ Θεὸ οἱ ὀφθαλμοί τῆς
ματιὰ π' ἀλήθεια ἔλαμπε αἰώνια.

Πόσο ἦμιονα μαζρός ἐταν τὴν εἶδα
ἡ τύχη στὴ ζωὴ μου νὰ τὴ φέρῃ!
Αὐτὴ ἦταν τῆς αἰγίης μου ἡ ἀχτίδα,
αὐτὴ τὸ προῖνο μου τὸ ἀστέρη!

Πῶς τρέχαμε στὰ δάση τὰ ἱσκιωμένα,
κ' οἱ κῆμτοι πὺς μᾶς βλέπαν οἱ σπαρ-
(μῆνοι,
σὺν ἔθωνανες σ' οὐράνια ἀστερομένη,
σελήνη, μὲ τὸ φῶς σαβανομένη!

Ἦστερα, γιὰ τὸ ἔμοι ληχαράδα
ποὺ φώτιζε τὸ ταπεινὸ σπῆτι
ἀπ' τὸν παλιὸ μᾶς φράχτη κάθε βράδι
γυροῦσαμ' ἀπὸ μὲσ' ἀπ' τὸ λαγγάδι.

Μὲ φλόγα μέσα στὶς ψυχῆς γυροῦ-
(σασμε
καὶ γιὰ τὶς λάμψεις τ' οὐρανοῦ μιλοῦ-
(σασμε
καὶ τὴ μικροῦλην ἔχτιζα ψυχὴ τῆς
σὺν μέλισσα ποὺ χτίζει τὸ κερί τῆς.

Πόσο χαροῦμένη ἦταν σὺν ἐπράντια!
Ἦμαζε σὺν δλόλινο ἀγγελοῦδι,
Καὶ μ' ὅλα αὐτὰ τὰ πρῶματα τί κῆ-
(ναμει;

Πέρισαν σὺν ἄερας, σὺν τραγοῦδι!

ΕΚΕΤΑΣΙ

Ἦμιον κοντὰ στὰ κῆματα μὴ νύχτ' ἀστερομένη,
πανὸν ἐλγ' ἡ θάλασσα καὶ σῆνεφο τὰ οὐράνια.
Τὰ μάτια μου βαθύτερα ἀπὸ τὴν οἰκωμένη
ἐβίθιζα. Καὶ τὰ βουνά, ἡ φῆσι, τὰ ροιμάνια
μ' ἓνα βαθὸ κομημορητὸ φάνονταν πὺς ρωτούσαν
τὰ κῆματα τῆς θάλασσας, τ' ἀστέρια π' ἀγρινοῦσιαν.

Καὶ τ' ἀστεράνια τὰ χρονῆ, ἄμετρες λεγεῶνες,
φρονάζαν, σιγομιλάσαν μὲ χιλίες ἀρμονίες
καὶ φωτεινῆς ἠμοῦσαν σὺν νὰ φροῦν κορῶνες.
Καὶ τὰ γαλάζια κῆματα ποὺ δέρονται τρομαχίς
ἔλεγον καὶ χαμῆλον ὁ ἄστρος τὸν ἄρρὸς:

«Ἐλν' ὁ Θεός! Ἐλν' ὁ Θεός!»

ΞΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Ἰδιοφτία εἶνε νὰ βλέπῃς δεκίνο
ποὺ δὲν βλέπουν οἱ ἄλλοι.

— Ἦ πὸ ἀνοφελὴς ἀρετὴ τοῦ
ἀνθρώπου εἶνε ἡ μετάνοια.

Ὁ Βικτωρ Οὐγκῶ μὲ τοὺς μικροὺς ἐγγόνους του.

